

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 220/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt III Ko 107/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, wskazujące na obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>1. art. 552 § 4 k.p.k. - poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że w sytuacji, kiedy w sprawie, w której stosowane było tymczasowe aresztowanie, zapadł wyrok uniewinniający, nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

może być mowy o
oczywiście
niesłusznym
stosowaniu tego
środka
zapobiegawczego o
charakterze
izolacyjnym, z uwagi
na postawę
oskarżonego, który
nie stawiał się na
wezwanie
prokuratury celem
przesłuchania,
podczas gdy art.
552 § 4 k.p.k.
daje autonomiczną
podstawę
odszkodowawczą dla
osoby, w stosunku
do której stosowano
tymczasowe
aresztowanie, zaś o
niesłuszności
samego środka,
jak i okresu
jego stosowania
przesądza wydany
w sprawie wyrok
uniewinniający;

2. art. 7 k.p.k.
poprzez
przekroczenie granic
swobodnej oceny
dowodów,
wyrażającej się w
uznaniu, iż analiza
akt sprawy Sądu
Okręgowego w
Szczecinie o sygn.
akt III K 4/20,
w której było
stosowane
tymczasowe
aresztowanie,
wykazała, iż
zastosowanie w tej
sprawie, a następnie
przedłużanie

izolacyjnego środka zapobiegawczego było jak najbardziej uzasadnione, wobec obstrukcji procesowej oskarżonego, podczas gdy:

- teza o ukrywaniu się przed organami ścigania jest nadinterpretacją zachowania oskarżonego, zwłaszcza w świetle stawiania się oskarżonego w ówczesnym okresie na dozór policyjny we właściwej jednostce i we właściwym czasie, zaś wezwanie (i to jednokrotne) skierowane do stawiennictwa w prokuraturze zostało oskarżonemu doręczone po terminie czynności procesowej, a pozostałe wezwania do niego nie dotarły i brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony celowo korespondencji nie odbierał;

- w niniejszym postępowaniu korespondencja kierowana pod adres oskarżonego oraz świadka B. T. do adresatów nie dotarła, co w.w. świadek potwierdził, a w konsekwencji

brak jest podstaw do przyjęcia intencjonalnego działania oskarżonego w sprawie o sygn. akt III K 4/20;

- oskarżony powinien być najpóźniej po dokonaniu czynności z jego udziałem, tj. po przesłuchaniu zwolniony, a zastosowany środek zapobiegawczy uchylony lub zmieniony na łagodniejszy w trybie art. 253 k.p.k., a nie przedłużany do połowy października 2019 r., a w konsekwencji:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w ustaleniu, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy nie było oczywiście niesłuszne, lecz stosowane w stosunku do wnioskodawcy w okresie od dnia 28 czerwca 2019 r. do 17 października 2019 r., miało swe uzasadnienie

	<p>procesowe, podczas gdy przeczy temu treść zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także wywiedziona z Konstytucji RP z art. 41 ust. 1 zasada wolności osobistej obywatela oraz z art. 42 ust. 3 zasada domniemania niewinności,</p> <p>4. nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy, wyrażające się w braku zbadania podstawy materialnoprawnej roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie materialnoprawnej dochodzonego roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. za cały okres stosowania środka zapobiegawczego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy P. T. (1) okazały się nietrafne, niezależnie od</p>				

zwięzłości
stanowiska
zaprezentowanego
przez Sąd Okręgowy
w pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku.

Jakkolwiek
niewątpliwe jest,
że oceny słuszności
zastosowania oraz
przedłużenia
tymczasowego
aresztowania w
rozumieniu przepisu
art. 552 § 4
k.p.k. dokonuje
się przez pryzmat
treści ostatecznego
rozstrzygnięcia
wydanego w
konkretnej sprawie,
to jednak nie zawsze
tak jest, że wyłącznie
sam fakt wydania
finalnie
rozstrzygnięcia
uniewinniającego,
niejako
automatycznie,
przesądza o
niewątpliwej
niesłuszności
tymczasowego
aresztowania.

Powyższy pogląd
jest w istocie
powszechnie
prezentowany w
orzecznictwie i
ukształtował się
w taki sposób
jako racjonalna
reakcja na potrzebę
uwzględnienia
okoliczności, które w
pewnych sytuacjach
wynikają z przyjęcia

przez oskarżonego
(podejrzanego)
określonej -
destrukcyjnej
postawy, niweczącej
możliwość
prowadzenia
postępowania i w
rezultacie
stanowiącej
zasadniczy powód
zastosowania
tymczasowego
aresztowania.
Pogląd taki ma
również swoje
zakotwiczenie w
stanowisku
wyrażonym przez
Sąd Najwyższy w
uchwale z dnia 15
września 1999 r., I
KZP 27/99, OSNKW
1999/11-12/72, w
uzasadnieniu której
stwierdzono, że w
takich przypadkach,
gdy oskarżony
(podejrzany)
uporczywie nie
stawiał się na
wezwanie, nie
można przyjąć
niewątpliwej
niesłuszności
tymczasowego
aresztowania i nie
ma wówczas miejsca
naruszenie
przepisów
zawartych w
rozdziale 28
Kodeksu
postępowania
karnego. Sąd
Najwyższy
podkreślił, że w
takiej sytuacji,
stosowanie
tymczasowego

aresztowania nie tylko nie jest niewątpliwie niesłuszne, ale wręcz staje się jedynym skutecznym instrumentem pozwalającym sądowni, jako organowi państwa, realizować zasadnicze cele postępowania karnego określone w art. 2 k.p.k. Chodzi mianowicie o możliwość pociągnięcia sprawcy czynu przestępnego do odpowiedzialności karnej, niezależnie od tego że w ostateczności może zapaść orzeczenie stwierdzające brak podstaw do przypisania sprawstwa i winy, a tym samym do pociągnięcia konkretnej osoby do odpowiedzialności karnej. Bez względu na to, jakiej treści rozstrzygnięcie zostanie finalnie wydane, niewątpliwie jest, że postępowanie karne musi być przeprowadzone, a jeśli stadium przygotowawcze zakończy się wniesieniem oskarżenia, to konieczne jest przeprowadzenie postępowania

sądowego w celu zweryfikowania zasadności tego oskarżenia.

Zasadniczo jest tak, że wskazane wyżej cele nie mogą być zrealizowane bez wykonania czynności z udziałem osoby, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, przy czym nie zawsze chodzi jedynie o jej przesłuchanie.

Odnosząc powyższe uwagi do realiów niniejszej sprawy zauważyć trzeba, że postawa P. T. (1) w toku postępowania przygotowawczego nosiła bez wątpienia cechy uporczywego utrudniania śledztwa. Przejawiło się to niestawiennictwem podejrzanego na wezwania organów procesowych i w efekcie skutkowało zablokowaniem śledztwa, albowiem wielokrotnie podejmowane próby - najpierw wezwania go do stawiennictwa, a następnie zarządzenia zatrzymania i przymusowego doprowadzenia do Prokuratury Rejonowej Szczecin-Zachód w Szczecinie, okazały się nieskuteczne.

Zauważyć należy, iż pierwsze wezwanie do stawienia się w charakterze podejrzanego (o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.) w dniu 12 grudnia 2018 r., doręczono przez Policję w dniu 07.12.2018 r. w miejscu zamieszkania podejrzanego jego rodzicom, przy czym matka - B. T. zobowiązała się przekazać wezwanie do rąk syna. P. T. (1) nie stawił się na wezwanie we wskazanym wyżej terminie, chociaż prokurator uzyskał od ojca podejrzanego informację, że wezwanie zostało mu przekazane. Zarządzone przez prokuratora zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie P. T. (1) na dzień 22 grudnia 2018 r. okazało się niewykonalne ze względu na to, że nie przebywał on w miejscu zamieszkania i jednocześnie nie zdołano ustalić gdzie wówczas przebywał (matka podejrzanego już wcześniej sygnalizowała, że w domu, tj. przy ul.

(...) syn jedynie "pomieszkuje" i że jest "trudno dostępny").

Ustalono nadto w toku postępowania, że P. T. (1) nie jest zarejestrowany jako bezrobotny, ani też nie figuruje w ewidencji ZUS O/S..

Wobec niemożności wykonania czynności procesowych z udziałem P. T. (1) zawieszono śledztwo.

Podjęmowano dalsze sprawdzenia, w tym w bazie NFZ (...) Oddziału Wojewódzkiego w S. oraz w Miejskim Ośrodku Pomocy Rodzinie w S., które nie dostarczyły jednak żadnych znaczących informacji o możliwym miejscu pobytu P. T. (1).

W związku z tym, w dniu 30.01.2019 r. zarządzone zostały poszukiwania zwyczajne podejrzanego w skali ogólnokrajowej.

Zwrócono się jednocześnie do Zarządu Granicznego Komendy Głównej Straży Granicznej w W. o doręczenie P. T. (1) wezwania do stawienia się w Prokuraturze

Rejonowej S.-
Zachód w
charakterze
podejrzanego - w
przypadku
przekraczania przez
niego granicy
państwa. W dniu
14 lutego 2019
r. wpłynęła do
Prokuratury
Rejonowej Szczecin-
Zachód informacja z
Komisariatu Policji
S.(...), że w dniu 7
lutego 2019 r. o godz.
20.50 P. T. (1) był
legitymowany przez
funkcjonariuszy (...)
przy ul. (...)
w S. i został
poinformowany o
prowadzonych
poszukiwaniach jego
oraz o ich
przyczynie, a nadto
wręczono mu
wezwanie do
stawienia się
następnego dnia we
wskazanym wyżej
Komisariacie Policji.
Podejrzany
potwierdził
własnoręcznie
odbiór wezwania,
wskazując zarazem
swoją adres: ul.
(...), S. (k. 265
akt). Nie stawił się
jednak zgodnie z
powyższym
wezwaniami, ani też
w żaden sposób
nie usprawiedliwił
swojego
niestawiennictwa. W
takiej sytuacji,
prokurator wystąpił
do sądu z wnioskiem

o zastosowanie wobec P. T. (1) tymczasowego aresztowania na okres 14 dni.

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uwzględnił powyższy wniosek. Prokurator zarządził poszukiwania podejrzanego listem gończym. W dniu 28 czerwca 2019 r. podejrzany został zatrzymany. W toku przesłuchania przez prokuratora (05.07.2019 r.) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień. Zaznaczyć należy, że jako miejsce zamieszkania i zarazem adres dla korespondencji wskazał i tym razem ul. (...) w S.. Postępowanie przeciwko podejrzanemu pozostawało wówczas w stadium początkowym. Istniała konieczność wykonania dalszych czynności, mających na celu ustalenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia, w tym przesłuchania pokrzywdzonego N.

A. (przeciwko niemu toczyło się również postępowanie o spowodowanie obrażeń ciała u P. T. w trakcie tego samego zdarzenia).

Sąd Rejonowy przedłużył następnie tymczasowe aresztowanie wobec P. T. (1) do dnia 4 września 2019 r., a postanowienie w tym przedmiocie nie zostało zaskarżone (ponad okres 14-dniowy).

Przesłuchanie pokrzywdzonego N. A. nastąpiło w dniu 24 lipca 2019 r. Pismem z dnia 27.07.2019 r. podejrzany wyraził chęć złożenia wyjaśnień i wobec tego w dniu 12 sierpnia 2019 r. przeprowadzono również jego przesłuchanie. Na tle rozbieżności pomiędzy zeznaniami pokrzywdzonego oraz wyjaśnieniami P. T. (1) prokurator stwierdził potrzebę przeprowadzenia w miejscu zamieszkania P. T. (1) eksperymentu procesowego z udziałem podejrzanego i pokrzywdzonego (było to miejsce zaistnienia

zdarzenia, w związku z którym zarzucono P. T. (1) popełnienie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.). Z powodu konieczności wykonania wspomnianego eksperymentu oraz potrzeby podjęcia dalszych czynności dowodowych, w tym uzyskania uzupełniającej opinii sądowo-lekarskiej dotyczącej mechanizmu powstania obrażeń ciała stwierdzonych u pokrzywdzonego i podejrzanego, prokurator wystąpił o przedłużenie tymczasowego aresztowania. Postanowieniem z dnia 2 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie przedłużył stosowanie środka izolacyjnego wobec P. T. (1) do dnia 3 listopada 2019 r., a Sąd Apelacyjny w Szczecinie po rozpoznaniu zażalenia jego obrońcy, postanowienie powyższe utrzymał w mocy. Eksperyment procesowy przeprowadzono w dniu 26.08.2019 r., a w dniu 10 września 2019 r. prokurator wydał

postanowienie o
zasięgnięciu
uzupełniającej opinii
sądowo-lekarskiej w
przedmiocie
prawdopodobnego
mechanizmu
doznania obrażeń
ciała przez N. A. i P.
T. (1) w kontekście
przedstawionych
przez nich
niespójnych wersji
przebiegu zdarzenia.
W dniu 16
października 2019
r. na wniosek
podejrzanego,
przekazany za
pośrednictwem
obrońcy, ponownie
przeprowadzono
jego przesłuchanie.
Następnego dnia
po przeprowadzeniu
tej czynności, tj.
17 października
2019 r. prokurator
uchylił tymczasowe
aresztowanie wobec
P. T. (1), uznając, że
wyczerpano zakres
czynności
dowodowych
wymagających
obecności
podejrzanego, a
pozostałe czynności
śledztwa, w tym
oczekiwanie na
opinię sądowo-
lekarską nie
powodowało
konieczności dalszej
jego izolacji.

Szczegółowe
przedstawienie
powyższych faktów
stało się konieczne

wobec lakoniczności
ustaleń Sądu
pierwszej instancji,
który wprawdzie
przedmiotem
stanowiska
odzwierciedlonego
w zaskarżonym
wyroku, uczynił cały
okres stosowania
tymczasowego
aresztowania wobec
P. T. (1), ale
w swoich
rozważaniach
motywacyjnych
skoncentrował się
w głównej mierze
na okolicznościach
związanych z
wydaniem
postanowienia w
przedmiocie
zastosowania
izolacyjnego środka
zapobiegawczego.
Nie jest to w
okolicznościach tej
sprawy
wystarczające,
wymagało zatem
uzupełnienia. Nie
sposób jednak
przeczyć temu, że
fakty, które
zadecydowały o
zastosowaniu
tymczasowego
aresztowania, a
wynikały z
wcześniejszej
postawy P. T.
(1), są bardzo
istotne, bowiem
prawdopodobieństwo
istnienia trudności
z zapewnieniem
udziału
podejrzanego w
niezbędnych

czynnościach postępowania nie zostało automatycznie zniwelowane wraz z przesłuchaniem podejrzanego w dniu 05.07.2019 r., a więc po jego zatrzymaniu. Twierdzenie pełnomocnika wnioskodawcy akcentowane w apelacji, sugerujące, że już wtedy winno było nastąpić uchylenie tymczasowego aresztowania nie jest zasadne, zwłaszcza gdy uwzględni się niewielki stopień zaawansowania śledztwa w tamtym czasie. Wcześniejsza postawa P. T. (1), skutkująca zablokowaniem śledztwa na kilka miesięcy, miała niewątpliwy wpływ na ocenę słuszności trwania tymczasowego aresztowania w dalszym okresie, tj. do dnia 17 października 2019 r., Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, że uchylanie się podejrzanego od stawienia na wezwania organu procesowego powodowało niemożność wykonania czynności procesowych z jego

udziałem, nie ograniczając tej oceny wyłącznie do potrzeby dokonania jednej czynności, tj. jednorazowego przesłuchania P. T. (1). Z przedstawionych powyżej faktów, obrazujących przebieg postępowania przygotowawczego do czasu uchYLENIA izolacyjnego środka zapobiegawczego, wynika bowiem, że skomplikowany przebieg zdarzenia, nasuwający trudności w zrekonstruowaniu zachowań jego uczestników - N. A. i Pawła Tusińskiego, wymagał dalszych czynności dowodowych, w tym również z udziałem P. T. (1). Dopiero ich wykonanie w odpowiednim zakresie, pozwoliło prokuratorowi ocenić czy kontynuowanie tymczasowego aresztowania jest konieczne. Zawilość zdarzenia i niejednoznaczność charakteru działań jego uczestników, w tym zwłaszcza P. T. (1), wymagała bardzo wnikliwej, dogłębnej analizy dowodów w celu dokonania właściwej

weryfikacji
niejednolitych wersji
przedstawionych
przez
pokrzywdzonego i
podejznanego. Takie
uwarunkowania
sprawy
spowodowały, że
ustalenie, iż P. T. (1)
działał w warunkach
obrony koniecznej
nastąpiło dopiero
przed sądem, co
zarazem skutkowało
wydaniem wyroku
uniewinniającego.
Zauważyć jednak
należy, że
tymczasowe
aresztowanie trwało
w tej sprawie na
tyle długo, na
ile dyktowały to
rzeczywiste potrzeby
prowadzonego
śledztwa, natomiast
z chwilą ujawnienia
się możliwości
zastąpienia go
środkami
wolnościowymi, co
dokonało się jeszcze
przed zamknięciem
śledztwa, prokurator
uchylił środek
izolacyjny.

W takim więc
układzie
okoliczności,
stosowanie
tymczasowego
aresztowania wobec
P. T. (1) w całym
okresie jego trwania,
było podyktowane
istotnymi,
konkretnymi
potrzebami

prowadzonego śledztwa, wymagającego zgromadzenia odpowiedniego zasobu dowodów i w ramach tego - wykonania czynności procesowych z udziałem P. T. (1), co w realiach tej sprawy nie ograniczyło się jedynie do przesłuchania podejrzanego po przedstawieniu mu zarzutu.

Podkreślenia wymaga w tym miejscu fakt, że nie tylko zastosowanie tymczasowego aresztowania, ale również kontynuowanie tego środka zapobiegawczego, zdeterminowane było wcześniejszą postawą P. T. (1), który konsekwentnie unikał stawiennictwa na wezwania organu procesowego, także po uzyskaniu wiedzy, w jakim charakterze i w związku z jakim zdarzeniem, kierowano do niego te wezwania. Nie były więc pozbawione podstaw obawy dotyczące możliwości powtórnego

zablokowania przez
podejrzanego
prowadzonego
wówczas śledztwa,
skoro istniała
potrzeba
wykonywania z jego
udziałem dalszych
czynności.

W przedstawionych
powyżej
uwarunkowaniach
sprawy, Sąd
Okręgowy zasadnie
uznał, że stosowane
wobec
wnioskodawcy
tymczasowe
aresztowanie w
pełnym jego
wymiarze
czasowym, a więc
od dnia 28 czerwca
2019 r. do dnia
17 października 2019
r. nie stanowiło
aresztowania
niewątpliwe
niesłusznego w
rozumieniu art. 552
§ 4 k.p.k. Nie
nastąpiło tu zatem
eksponowane w
pkt 1 zarzutów
apelacji naruszenie
przepisów
postępowania - art.
552 § 4 k.p.k., jako że
dokonana przez Sąd
pierwszej instancji
interpretacja tego
przepisu nie jest
dotknięta błędem,
prawidłowo
uwzględniono
bowiem w tym
przypadku możliwe
wyjątki od istnienia
co do zasady tego

rodzaju zależności,
że orzeczenie
uniewinniające
decyduje o
niewątpliwej
niesłuszności
tymczasowego
aresztowania. Na
etapie śledztwa
prowadzonego w tej
sprawie zaistniały
wszakże takie
okoliczności, jak
zasadnie
stwierdzone przez
Sąd Okręgowy
uchylanie się
podejrzanego przed
stawiennictwem na
wezwanie organu
procesowego i de
facto ukrywanie
się (skoro dopiero
zastosowanie
tymczasowego
aresztowania i
poszukiwanie listem
gończym P. T.
(1), skutkowało jego
ujęciem),
przesądzające o
niemożności
uznania
tymczasowego
aresztowania za
niewątpliwie
niesłuszne.

Sąd Okręgowy nie
dopuścił się także
sugerowanego w pkt
2 zarzutów apelacji
naruszenia art. 7
k.p.k., ponieważ
ocenił zgromadzony
w sprawie materiał
dowodowy zgodnie
z logiką oraz
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia

życiowego. Nie
dopuścił się
eksponowanej przez
autorkę apelacji
"nadinterpretacji"
zachowania P. T.
(1), które w sposób
oczywisty stanowiło
uporczywe
utrudnianie
postępowania i nie
sprowadzało się do
zaistnienia sytuacji,
na którą wskazała
apelująca
(doręczenie
wezwania po
terminie
zaplanowanego
przesłuchania), a
co jednoznacznie
potwierdzają
przedstawione
powyżej
okoliczności. Fakt,
że w innej sprawie
P. T. (1) stawał
się we właściwym
komisariacie w
ramach
stosowanego dozoru
Policji - na
co powołuje się
apelująca, nie
podważa trafności
ocen i wniosków
Sądu pierwszej
instancji, ani też
przedstawionej
powyżej
argumentacji
uzupełniającej.
Okoliczności
związane z
akcentowaniem
niedoręczenia
"przesyłek"(wezwań)
są przedstawione
w apelacji w
sposób odbiegający

od faktycznie mających miejsce działań, bowiem prokurator nie korzystał w tym przypadku z drogi pocztowej, lecz z pośrednictwa Policji.

Efektom trafnej oceny materiału dowodowego sprawy, stały się prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, chociaż wyrażone w pisemnych motywach wyroku nadmiernie ogólnikowo i z tej racji wymagające rozwinięcia. Nie zmienia to jednak faktu, że co do zasady są one pozbawione wadliwości, wbrew temu, co sugeruje apelująca w pkt 3 zarzutów apelacji. Okoliczności stwierdzone przez Sąd pierwszej instancji w połączeniu z przedstawioną powyżej argumentacją, czytelnie obrazują z jakich przyczyn postawa P. T. (1) została oceniona jako uporczywe utrudnianie postępowania, skutkujące koniecznością podejmowania - w

pierwszej kolejności działań mniej restrykcyjnych, mających na celu zapewnienie udziału podejrzanego w czynnościach śledztwa (zarządzenie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia, zarządzenie poszukiwań zwyczajnych), które jednak w tych łagodniejszych formach okazały się nieskuteczne, prowadząc finalnie do zastosowania tymczasowego aresztowania. W takiej sytuacji, nie może być mowy o tym, że stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec P. T. (1) nie było uzasadnione procesowo i że naruszało konstytucyjnie gwarantowane prawa i zasady, w tym wskazane w apelacji przepisy art. 41 ust. 1 i 42 ust. 3 Konstytucji RP. Na aprobatę zasługiwało stanowisko Sądu Okręgowego wskazujące na brak podstaw do uznania niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania stosowanego wobec

<p>P. T. (1), w całym okresie jego trwania. Nie jest zasadne twierdzenie apelującej, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, albowiem niezależnie od nadmiernej ogólnikowości uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zarówno jego całościowa wymowa, jak też brzmienie części dyspozytywnej tego wyroku jednoznacznie świadczą o tym, że swoim rozstrzygnięciem Sąd pierwszej instancji objął cały okres stosowania tymczasowego aresztowania w stosunku do wnioskodawcy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł w apelacji o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz P. T. (1) kwoty 10.000, 00 zł tytułem odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne zastosowanie wobec</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

wnioskodawcy
tymczasowego
aresztowania w
okresie od 28
czerwca 2019 r.
godz. 17:10 do 17
października 2019
r., postanowieniem
Sądu rejonowego
Szczecin-
Prawobrzeże i
Zachód w Szczecinie
z dnia 8 lipca
2019 r., sygn. akt
VI Kp 757/19,
przedłużonego
następnie
postanowieniem
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia 2
września 2019 r.,
sygn. akt III Kp
1119/19,

2) zasądzenie od
Skarbu Państwa na
rzecz wnioskodawcy
kwoty 50.000,00 zł
tytułem
zadośćuczynienia za
niewątpliwie
niesłuszne
zastosowanie wobec
wnioskodawcy
tymczasowego
aresztowania w
okresie od 28
czerwca 2019 r.
godz. 17:10 do 17
października 2019
r., postanowieniem
Sądu Rejonowego
Szczecin-
Prawobrzeże i
Zachód w Szczecinie
z dnia 10 kwietnia
2019 r., sygn. akt
VI Kp 402/19,
przedłużonego
następnie

<p>postanowieniem w.w. Sądu Rejonowego z dnia 8 lipca 2019 r., sygn. akt VI Kp 757/19, przedłużonego następnie postanowieniem Sądu Okręgowego w szczecinie z dnia 2 września 2019 r., sygn. akt III Kp 1119/19,</p> <p>3) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji,</p> <p>4) zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania za obie instancje.</p>			
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy okazały się w całości nietrafne, w związku z czym, również w całości nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski sformułowane przez autorkę apelacji.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Całość zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Z uwagi na nietrafność zarzutów apelacji, zaskarżony wyrok został w całości utrzymany w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. orzeczono, iż koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Kucharczyk	
---	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy P. T. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------